

подава сякому чловѣку на собствѣнный неговъ языкъ, като за по разумително и по успѣшно средство къмъ водимж-тж цѣль: Отъ тукъ ся заключава чи, общо чловѣчскій родъ, треба да слѣдува по този спасителенъ пжть.

Г-не!

Отъ сичкы-ты други народы обитающе по наши страны, българскій народъ, старый-а и вѣрный-а съсѣдъ на Влашко-то Государство, види ся чи, споредъ нѣкожъ божественнж сѣдбж, усжденъ быде за дълги вѣкове да загуби пжть-а на просвѣщеніе-то си и на книжинна-та си: Усжденъ быде да падне подъ разни категоріи; дѣто жално и милно въздыша вързанъ подъ Иго-то на тиранство-то и въ дълбоко невѣжство. Но, пакъ по божіе благоволеніе тосъ народъ, види ся да ся връща, като заблуденнаго чловѣка отъ пустинны-тѣ, и е поченалъ да си възобновлява книжинж-тж. На таквози толкози скжпо негово възврщаніе, мы българии-ти, жители браилски, като неговы сынове, неможемы да ся незатечемы да го прегжрjemy. За то умилосърдованни смы и чувствувамы състраданіе за успѣсы-ты му. И тжй, голѣмо удоволствіе имама, да испълнимы длжность-тж си; да обявимы сирѣчь на тукашно-то Государ-